

Arrest

nr. 35 500 van 8 december 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op arrest nr. 32 730 van 14 oktober 2009 waarbij de debatten worden heropend en de zaak voor verdere behandeling wordt gesteld op de terechtzitting van 24 november 2009 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. STROOBANTS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 januari 2009 het Rijk binnen en diende op 26 januari 2009 een asielaanvraag in. Op 23 juli 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Barabandaj, Swat. U zou net als vele van uw familieleden politiek actief geweest zijn voor de "ANP" (Awami National Party). Mullah Fazlullah zou in uw buurdorp Imam Dehri gepredikt hebben. U zou zijn organisatie geholpen hebben bij het inzamelen van donaties. U zou persoonlijke contacten gehad hebben met Fazlullah. Toen

de gevechten tussen Fazlullah en de Pakistaanse autoriteiten uitbraken zou u lessen in pistoolschieten hebben gekregen zodat u zichzelf kon verdedigen. In oktober 2007 zou u samen met twee vrienden in een vuurgevecht met Pakistaanse troepen betrokken zijn. Uw twee vrienden zouden gewapend zijn toen ze sneuvelde. U was niet gewapend en u wist te ontkomen. Veel van de wreedheden die in Swat begaan worden, zouden volgens u niet zozeer door Fazlullah zijn mannen begaan worden, maar door de groep "Ibn-e-Amin". Fazlullah zou eigenlijk goede zaken voor de Islam willen, maar de mensen rondom hem die gecontroleerd worden door de "ISI" (Inter Services Intelligence), zouden wreedheden begaan. Na het vredesbestand zou de "ANP" geholpen hebben bij de verkiezingen in februari 2008. U wist verschillende Taliban te overtuigen om op de "ANP" te stemmen. Er zou onderhandeld zijn tussen de Taliban en "ANP", maar toen deze onderhandelingen afsprongen, zou een open conflict tussen de Taliban en "ANP" vanaf juni 2008 begonnen zijn. In augustus 2008 zou u ontvoerd zijn door de mensen van de "Ibn-e-Amin- Taliban". Ze wilden u vermoorden, maar een vriend wist uitstel te bekomen. Uiteindelijk zouden ze u gezegd hebben dat ze u een week later zouden vermoorden. U probeerde te ontsnappen, maar zou hierbij gewond geraakt zijn. Hierop zou men besloten hebben om te wachten met uw executie, zodat u eerst kon genezen. In oktober 2008 zou de plek waar u verstopt zat gebombardeerd zijn door de Pakistaanse autoriteiten. Hierdoor wist u te ontkomen. Blijkbaar zat u opgesloten in Ningolay. U zou iets verderop in hetzelfde dorp, twee maanden bij uw familie ondergedoken geleefd hebben. Op 8 december 2008 zou u verder getrokken zijn, maar bij een controlepost in Ningolay, zou u gearresteerd zijn door het Pakistaanse leger. Ze zouden u vervoerd hebben, maar jullie werden aangevallen door de Taliban, waardoor u wist te ontkomen. U zou naar Islamabad gevlucht zijn. Na enkele dagen in Islamabad, zou uw kamer beschoten zijn. Het zou de Taliban of de "ISI" geweest kunnen zijn. U zou naar Karachi gevlucht zijn, maar na enkele dagen in Karachi zou u ontvoerd zijn. De daders konden opnieuw van de Taliban of de "ISI" zijn. Gelukkig zouden uw ontvoerders gestopt zijn voor een politiepatrouille, waardoor u opnieuw wist te ontkomen. Enkele dagen later zou u per schip Pakistan verlaten hebben. Op 26 januari 2009 diende u in België een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een flyer, verschillende brieven van vooraanstaande politici, een domiciliëring, een partijkaart, schooldocumenten en een character certificate.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

De kernelementen uit uw relaas, zijnde uw politieke activiteiten voor de "ANP" en uw banden met de Taliban zijn immers ongeloofwaardig.

Zo verklaarde u vooreerst sinds jaren actief geweest te zijn voor de "ANP". Uw verklaringen hierover waren echter op verschillende punten ongeloofwaardig. U beweerde tijdens uw eerste gehoor dd. 6 mei 2009 dat de aanslag op vooraanstaand "ANP"- politicus Afzal Khan Lala, waarbij ook Abdul Jabar Khan gewond geraakte in juni 2008 plaatsvond; u zou hem na deze aanslag in het ziekenhuis bezocht hebben (gehoorverslag CGVS 6/05/2009 p. 10). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter plots dat deze aanslag voor juni 2008 plaatsvond; misschien zelfs in 2007 (gehoorverslag CGVS 9/07/2009 p. 3). Uit openbare bronnen blijkt dat deze aanslag in september 2007 plaatsvond. Uw aanpassing van de datum tijdens uw tweede gehoor was dan ook duidelijk gebaseerd op later vernomen kennis. Daar u verklaarde deze man in het ziekenhuis opgezocht te hebben na de aanslag, mag er van u toch een exacte datum verwacht worden. Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat er na juni 2008 een aanslag plaatsvond op de naib- nazim (vice-burgemeester) van de tehsil (administratieve indeling) Matta en diens broer, waarbij beiden omkwamen (gehoorverslag CGVS 6/05/2009 p. 11). Tijdens uw tweede gehoor wist u dit voorval niet meer te plaatsen in de tijd: het gebeurde na de aanslag op Lala, maar u wist niet meer of het na juni 2008 was, zoals u eerder verklaard had (gehoorverslag CGVS 9/07/2009 p. 4). Uit openbare bronnen blijkt dat deze aanslag plaatsvond in januari 2008. Nochtans probeerde u tijdens uw eerste gehoor duidelijk te maken dat de problemen tussen de Taliban en de "ANP" pas losbarstten na juni 2008; voor deze datum zouden er geen incidenten geweest zijn tussen de "ANP" en de Taliban (gehoorverslag CGVS 06/05/2009 p. 10). Na uw gewijzigde verklaringen tijdens uw tweede gehoor, waaruit duidelijk bleek dat het conflict tussen de Taliban en de "ANP" al voor juni 2008 haar oorsprong vond, paste u uw verklaring aan: er zou toch al een conflict geweest zijn, maar geen openlijk conflict, enkel verborgen moorden (gehoorverslag CGVS 09/07/2009 p. 4). Daar u verklaarde zowel bij de Taliban als bij de "ANP" betrokken geweest te zijn, dient u toch te weten sinds wanneer beide partijen problemen met elkaar hebben. Deze vaststellingen brengen de

geloofwaardigheid van de chronologische volgorde van uw eigen relaas danig in gevaar, zoals verder zal blijken.

Voorts legde u verschillende attesten van vooraanstaande "ANP"-ers voor, als ondersteuning van uw verklaringen. Over het algemeen hebben dergelijke attesten weinig bewijswaarde daar ze door iedereen en simpelweg op vraag opgesteld kunnen worden. Bij uw documenten dienen echter enkele opmerkingen geplaatst te worden. Zo werden de twee brieven van de "ANP"-ministers door twee verschillende individuen opgesteld. Toch lijken deze brieven inhoudelijk bijna woord voor woord op elkaar. Zo staat u bij beiden bekend als een "active worker of Awami National Party (ANP)", ze verwijzen beiden naar "recent insurgency", en "office bearer of the party" en "the Taliban militants killed many worker elected representatives and office bearer of the party". De kans dat deze twee brieven geschreven door twee verschillende individuen inhoudelijk zoveel op elkaar lijken is quasi onbestaande. U had hier geen enkele verklaring voor (gehoorverslag CGVS 09/07/2009 p. 3). Er mag dan ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van beide brieven.

Daarnaast legde u nog drie attesten voor van bekende "ANP"- leden (de inhoud van de attesten werd met u overlopen). Hierbij dient opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat de brief van Jafar Shah geschreven werd op briefpapier van Dr. Shamshir Ali. Deze vaststelling samen met de vaststellingen die gemaakt werden over de brieven van de ministers, breken het geloof in de authenticiteit in deze brieven van de "ANP" volledig af. Er kan dus maar weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde activiteiten voor de "ANP". Daarnaast verklaarde u ook bij de Taliban gezeten te hebben, meer bepaald bij de groep rond Maulana Fazlullah. U probeerde deze activiteiten te vergoelijken door te beweren dat Fazlullah eigenlijk geen gevaarlijk of gewelddadig man is; dat zijn daden te wijten zijn aan zijn entourage. Hier staat echter tegenover dat Fazlullah o.a. op zijn radiozenders afkondigt welke mensen volgens hem gedood zouden moeten worden. U kunt moeilijk als iemand die beweert dichtbij Fazlullah te staan, beweren dat hij een goed man is, gezien wat algemeen van hem bekend is. Voorts beweerde u dat tijdens de legeroffensieven tegen de Talibanbolwerken in Swat, bij de Taliban aangesloten was. Daar de Taliban tijdens deze offensieven veel grond en mannen verloor, is uw bewering dat de Taliban u enkel leerde met een pistool om te gaan zodat u zich indien nodig kon verdedigen, volledig ongeloofwaardig (gehoorverslag CGVS 9/07/2009 p. 6). U beweerde dat u geen opleiding kreeg in het schieten van kalashnikofs en u mocht uw pistool enkel gebruiken in zelfverdediging, niet om te doden (gehoorverslag CGVS p. 6). Daar het algemeen bekend is dat de bediening van een kalashnikof uiterst simpel is (vandaar dat dit wereldwijd het meest gebruikte wapen van milities, inclusief kindsoldaten is) en daar de Taliban aan de verliezende hand was, is uw bewering dat u enkel les kreeg in pistoolschieten voor zelfverdediging totaal ongeloofwaardig (gehoorverslag CGVS 9/07/2009 p. 6, 7). Voorts komt uw overstap van Taliban naar "ANP" en omgekeerd gezien de algemene situatie als ongeloofwaardig over. U beweerde dat u na uw periode als Taliban tijdens de verkiezingen van februari 2008 voor de "ANP" werkte. U beweerde zelfs dat u uw kennissen bij de Taliban- militanten wist te overtuigen om te stemmen voor de "ANP" (gehoorverslag CGVS 09/07/2009 p. 7). Daar echter uit onze eerdere vaststellingen reeds bleek dat het conflict tussen de Taliban en de "ANP" reeds aan de gang was voor februari 2008, is het vooreerst ongeloofwaardig dat u als voormalig Talib terug voor de "ANP" zou mogen werken en ten tweede dat u als "ANP"-er de Taliban zou weten te overtuigen om op de "ANP" te stemmen. Dit verklaart meteen waarom u tijdens uw eerste gehoor er zo sterk de nadruk op legde dat het conflict tussen Taliban en "ANP" pas vanaf juni 2008 losbarste: op deze manier zou het immers voor u mogelijk geweest zijn om in februari 2008 Talibanstemmen voor de "ANP" geronseld te hebben. Ten tijde van uw tweede gehoor wist u echter dat de gebeurtenissen die u eerder na juni 2008 plaatste eigenlijk eerder hadden plaatsgevonden, waardoor u zich gedwongen zag uw verklaringen hierover aan te passen. Deze vaststellingen breken de geloofwaardigheid van uw bewering betrokken te zijn bij de Taliban en de "ANP" volledig af.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering actief geweest te zijn voor de Taliban en de "ANP", kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Dit blijkt verder uit volgende verklaringen. Zo beweerde u ontvoerd te zijn door de Taliban. Gezien echter de meedogenloze manier waarop de Taliban elke tegenstand in Swat uitschakelt (bv door onthoofdingen, zweepslagen, aanslagen, enz...), is het ongeloofwaardig dat de Taliban als ze u er van verdachten een verrader te zijn, niet meteen zouden vermoorden. In plaats hiervan sloten ze u op en vertelden ze u zelfs op welke dag ze u zouden gaan vermoorden, waarna ze uw dood nog eens uitstelden omdat u gewond was (gehoorverslag CGVS 09/07/2009 p.8, 9). Deze gang van zaken lijkt weinig geloofwaardig. Voorts beweerde u ontsnapt te zijn van de Taliban die volgens uw verklaringen onder controle staat van de "ISI". U verklaarde hierop twee maanden in het zelfde dorp als waar u bij de Taliban opgesloten zat (Ningolay), op slechts een korte afstand van het Talibankamp bij familie

verbleven te hebben (gehoorverslag CGVS 09/07/2009 p. 9). Hoewel u dus twee maanden bij familie op korte afstand van de plek waar u opgesloten zat, verbleef wist de Taliban u niet te vinden. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat de Taliban u binnen twee dagen nadat u in de miljoenenstad Islamabad aankomt, niet alleen weet te vinden maar ook nog eens een aanslag op u weet voor te bereiden, waarna ze hetzelfde sterke staaltje nog eens herhalen in de miljoenenstad Karachi (gehoorverslag CGVS 09/07/2009 p. 11). Dit is volstrekt ongeloofwaardig. Als de Taliban schijnbaar zo weinig belang aan u hecht dat ze u twee maanden lang niet weet te vinden midden in haar kerngebied en op korte afstand van één van hun kampen, is de kans dat ze hun beperktere middelen buiten de Swat succesvol zouden gebruiken om u op te sporen onbestaande. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor de Taliban. Ook uw ingeroepen vrees voor de Pakistaanse autoriteiten is ongeloofwaardig. U beweerde immers dat u tot driemaal toe wist te ontsnappen aan gevangenschap van of de Taliban of de autoriteiten, door het tijdige ingrijpen van de tegenpartij, zijnde de autoriteiten of de Taliban. Deze vaststelling wijst er nogmaals op dat uw verklaringen overdreven en weinig geloofwaardig overkomen.

Verder kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute uit Pakistan, daar deze stereotypisch en weinig gedetailleerd is. U beweerde per schip vanuit Karachi Pakistan verlaten te hebben. Hier staat tegenover dat u geen enkel detail van dit schip, zoals de naam, haar vlag en nationaliteit of haar vracht kende (gehoorverslag CGVS 06/05/2009 p. 3). Ook wist u niet zeker of u al dan niet legaal op dit schip zat; uw agent zou uw identiteitskaart en paspoort hebben afgenomen (gehoorverslag CGVS 06/05/2009 p. 3, 4). U had echter geen aannemelijke verklaring voor de reden waarom uw agent uw identiteitsdocumenten nodig zou hebben (gehoorverslag CGVS 06/05/2009 p. 4). Gezien uw ongeloofwaardige reisroute en daar u beweerde een eigen paspoort, dat u duidelijk probeert achterwege te houden, te hebben, ontstaat dan ook het sterke vermoeden dat u Pakistan op een andere manier en op een ander moment verlaten zou hebben.

Hoewel er uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u oorspronkelijk uit Swat, Pakistan afkomstig bent, kan er gezien bovenstaande vaststellingen niet meer met zekerheid gezegd worden tot wanneer u daar verbleef. De door u voorgelegde documenten uit Swat zoals uw domiciliering, uw diploma's en uw school "character certificate" zijn ten laatste gedateerd op 2004 (gehoorverslag CGVS 06/05/2009 p. 5). Het is best mogelijk dat er op uw identiteitskaart een recenter adres, buiten de Swat staat; dit zou immers verklaren waarom u probeert deze achter te houden. Daar het CGVS niet met zekerheid kan zeggen tot wanneer u in de Swat verbleef, kan men ook niet met zekerheid oordelen over de problemen die u gekend zou kunnen hebben door het lokale conflict in Swat. Daar dit conflict uiterst lokaal is, had u de mogelijke algemene problemen die dit meebrengt, tijdelijk kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood heeft aan internationale bescherming, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw domiciliering, schooldiploma's en "character certificate" kunnen zondermeer aanvaard worden. De authenticiteit van uw partijkaart kan gezien uw weinig geloofwaardig politiek profiel betwijfeld worden. De flyer kan door eender wie opgesteld zijn en voegt dan ook niets wezenlijks toe aan uw dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Verzoeker voert als eerste middel aan: “Schending van artikel 30 van de Grondwet; schending van artikel 51/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van het grondgebied; schending van de rechten van de verdediging; schending van het fair play - beginsel; schending van de zorgvuldigheidsplicht.”; als tweede middel: “Schending van het fair play beginsel.”; als derde middel: “Schending van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen; schending van de materiele motiveringsplicht, schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, schending van het redelijkheidsbeginsel.” en als vierde middel: “Schending van artikel 48/4 §2 c van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen; schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van de rechten van verdediging, schending van fair play beginsel.”

3.1. Verzoeker voert aan dat tijdens de beide gehoren de aanwezige tolk vertaalde van het Pashtu naar het Engels en meent dat “Door geen vertaling naar het Nederlands te voorzien en de advocaat hiervan op voorhand niet te verwittigen, zet verwerende partij de advocaat de facto buiten spel en worden de rechten van verdediging van de asielzoeker geschonden (...) Indien het interview enkel vertaald wordt naar de Engelse taal en er geen vertaling naar de taal van de procedure voorzien wordt, kan de advocaat zijn taak niet waarnemen. Immers, Engels is geen landstaal in België, men mag er zeker niet van uitgaan dat elke advocaat de Engelse taal voldoende machtig is hem in staat stellende een interview van 4 uur te volgen.”

3.1.1. Verzoeker werd overeenkomstig artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 14). De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielpcedure werd aangewezen -het Nederlands- is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). De taal van de procedure en de taal van het verhoor moeten niet dezelfde zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Daarenboven blijkt uit de neergelegde documenten en uit het verhoorverslag van 6 mei 2009 dat verzoeker gestudeerd heeft aan het Jan Sheb College Saidu Sharif en zich ook heeft bekwaamd in de Engelse taal (zie diploma). Niettegenstaande verzoeker voor het Pashtu opteerde, spreekt hij ook het Engels waardoor hijzelf de vertaling van de tolk kon controleren. Verzoeker heeft hierover geen opmerkingen gemaakt zodat kan worden aangenomen dat de vertaling naar het Engels correct gebeurde. Verzoeker heeft er alle belang bij dat hijzelf correct wordt gehoord door de instantie die over zijn asielaanvraag zal beslissen, wat in casu het geval was. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

3.1.2. Het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal is zelf opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven. Dit biedt dan ook de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470) en geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat wat in zijn verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker beperkt zich in casu tot de loutere

bewering dat de tolk naar het Engels vertaalde. Indien uit het eerste verhoor blijkt dat verzoekers advocaat bij de aanvang van het verhoor opmerkte "*kan niet dat men met Engelstalige tolk werkt*" zij achteraf geen opmerkingen gaf over het verloop van het verhoor. Verzoekers advocaat heeft tijdens het tweede verhoor evenmin opmerkingen over de ondervraging, enkel "*het vluchtrelaas is verteld, situatie Swat voor subsidiaire bescherming*". Verzoekers raadvrouw toont aldus niet aan dat zij haar taak niet kon waarnemen. Dit klemt te meer nu ze bij haar verzoekschrift verschillende Engelstalige documenten ter staving bijvoegt en het verzoekschrift vele Engelstalige passages citeert, zonder deze conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voluit te vertalen.

4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

5. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat "*artikel 30 van de Grondwet*" is geschonden zonder dit middel uit te werken. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet dienstig aangevoerd.

6. Wat betreft de aanvoering van de "*Schending van het fair play beginsel*" stelt verzoeker "*In casu vertoont verwerende partijen alle tekenen van vooringenomenheid ten aanzien van verzoeker*" hij meent dat de bestreden beslissing een uiting is van "*een persoonlijke vooringenomenheid of zelfs aversie van de interviewer tegenover verzoeker*". Indien de bestreden beslissing inderdaad enkele conclusies trekt op basis van loutere veronderstellingen -zoals, "*Het is best mogelijk dat er op uw identiteitskaart een recenter adres, buiten de Swat staat; dit zou immers verklaren waarom u probeert deze achter te houden*" wat ter terechtzitting met de neerlegging van verzoekers identiteitskaart onterecht blijkt- dan wijst de Raad op de devolutieve werking van onderhavig beroep.

7. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

8. Nopens de identiteit en reisweg

8.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken voor te leggen waarover hij beschikt of kan beschikken. Pas na het indienen van het verzoekschrift, in een bijkomend schrijven van 14 september 2009, verklaart verzoeker het bezit van zijn Pakistaanse identiteitskaart. Ter terechtzitting legt het de originele identiteitskaart voor. Minstens kan vastgesteld worden dat verzoekers eerdere verklaringen dat zijn Pakistaanse paspoort en identiteitskaart door de smokkelaar zijn afgenomen (CGVS-verhoor 6.05.2009, p.4), hiermee worden ontkracht. Aldus kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker zijn Pakistaanse paspoort niet kan

voorleggen. Dit tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan te meer nu hij dubbelzinnigheid creëerde over zijn identiteit en hij zijn reisweg niet aannemelijk maakt.

8.2. Volgens die identiteitskaart is verzoeker geboren op 1 februari 1986, terwijl hij volgens zijn verklaarde identiteit bij de Dienst Vreemdelingenzaken geboren is op 5 februari 1986. Tijdens het eerste gehoor door de Commissaris-generaal verklaarde verzoeker eerst 1 februari 1986 als geboortedatum en wijzigde deze naar 5 februari 1986 (*"Ik betwijfel het zelf, ik kan het niet met zekerheid zeggen, maar jaar 1986 en februari is correct. Ik heb geen idkaart bij, weet het niet zeker"* zie gehoorverslag CGVS 6.05.2009, p.2). Verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat hij een hogere opleiding heeft genoten zodat redelijk is te veronderstellen dat hij zich diende te registreren en kenbaar te maken aan de hand van zijn correcte identiteitsgegevens. Zijn dubbelzinnigheid over zijn identiteit tast zijn oprechtheid aan. Dit blijkt ook uit zijn verklaringen over zijn reisweg die opnieuw dubbel, vaag en evasief zijn. Verzoeker kan niet met zekerheid stellen dat hij illegaal heeft gereisd (*"Ik gaf id en paspoort af maar ik denk dat ik illegaal reisde"* zie gehoorverslag CGVS 6.05.2009, p.4) terwijl zijn voorgehouden reisweg dermate complex is dat niet aannemelijk is dat hij hierover onwetend kan zijn. Voor zover verzoeker illegaal naar Europa zou gereisd hebben moet hij dit bevattelijk en ondubbelzinnig kunnen verwoorden en aannemelijk maken dat hij deze reis effectief ervaren heeft. Verzoeker geeft geen enkel nuttig gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat hij op twee zeeboten heeft gereisd. Hij is niet enkel onbekend met de naam, de nationaliteit en de vlag waaronder de schepen voeren maar kan evenmin de kleur geven of de vracht enigszins beschrijven. De bewering dat de bemanning van het eerste schip Pakistanen waren, want ze spraken Urdu (zie gehoorverslag CGVS 6.05.2009, p.3) kan geenszins wijzen op de waarachtigheid van de overtocht. Ten slotte weet verzoeker niet waar de schepen aanmeerden, noch is hij bekend met het laatste deel van de reisweg dat per auto werd afgelegd, hij meent dat *"Het loutere feit dat verzoeker niet in staat is details te verschaffen over een bootreis die hij in een gesloten ruimte aflegde, kan hem [zijn onwetendheid] ook niet tegenworpen worden"* is geen afdoende verklaring voor verzoekers algehele onwetendheid betreffende de reis. Verzoeker toont niet aan illegaal gereisd te hebben. Aangezien verzoekers identiteitsdocumenten niet afgenomen werden door de mensensmokkelaar kan het ontbreken van zijn paspoort hem aangerekend worden. Verzoeker ondermijnt hierdoor zelf de geloofwaardigheid van zijn reisweg en het tijdstip waarop hij zijn land verliet.

8.3. Nopens de status van vluchteling

8.4. Verzoekende partij meent in aanmerking te komen voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève. Verzoeker vreest te worden vermoord door leden van de Taliban bij zijn terugkeer naar Pakistan of vervolgd te worden door de overheid.

8.5. De bestreden beslissing weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus omdat *"De kernelementen uit uw relaas, zijnde uw politieke activiteiten voor de 'ANP' en uw banden met de Taliban zijn immers ongeloofwaardig."*

8.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

8.7. Verzoeker beweert dat zijn familie traditioneel behoort tot de ANP (Awami National Party). Hij stelt dat *"Uit het interview blijkt dat verzoeker uitgebreid gehoord is over ANP, de streefdoelen, ideologie, organisatie, leden, leiders, geschiedenis, uiterlijke kentekens, activiteiten, verkiezingsoverwinningen, verkiezingsverliezen, de reden hiervoor, de verkiezingen van 18 februari 2008, de uitslag en de organisatie ervan., (p 6 tem 10). Al de informatie die verzoeker hier gegeven is is in overeenstemming met de gekende gegevens. Dit wordt evenmin ontkend door verwerende partij."*

8.7.1. Verzoeker kan inderdaad enige bekendheid met de ANP aantonen doch niet dat hij actief betrokken was bij de partij. Indien aannemelijk is dat verzoekers familie traditioneel tot deze partij gerekend wordt, heeft deze geen politiek verleden (*“voorouders voor de partij? Vader en grootvader hadden sympathieën voor partij, gewone werkers, hadden geen functie, maar ze zijn bekend in de regio”* zie CGVS-verhoor 6.05.2009). Zo is niet aannemelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn functies binnen de partij. In de vragenlijst van het CGVS is verzoeker *“gewoon lid”* van de ANP (zie p.2). Tijdens het CGVS-verhoor wijzigt verzoeker zijn verklaringen en beweert niet enkel dat hij voorzitter was van de ANP op het Jan Sheb College Saidu Sharif maar ook werd aangeduid als *“senior vice president van Union council Barabandai”* (zie gehoorverslag CGVS 6.05.2009, p.4 en 6). Dergelijke uiteenlopende verklaringen over eenvoudige feiten ondergraven de waarachtigheid van de achteraf aangemeten ANP functies en de actieve betrokkenheid bij de ANP. Verzoeker verklaart tot een bekende familie te behoren die mogelijk de personaliteiten uit de omgeving kunnen benaderen. Het louter neerleggen van deze partijgetuigenissen is onvoldoende nu ze niet ondersteund worden door coherente verklaringen en ze aangetast zijn door inhoudelijke en vormelijke anomalieën die terecht aangehaald worden in de bestreden beslissing en door verzoeker niet worden weerlegd.

8.7.2. Verzoeker toont evenmin een bijzondere interesse aan met de ANP, diens leiders en het gebeuren in zijn regio. Verzoeker blijkt niet in staat het conflict tussen de ANP en de Taliban correct te dateren. Verzoekers verklaringen komen ingestudeerd voor nu hij wel een schets kan maken van de politieke instabiliteit van de NWFP zoals deze algemeen bekend is en uit de neergelegde documenten blijkt, maar niet in staat is de feiten die hijzelf inroept correct en eenduidig te situeren. Verzoeker plaatste in het eerste gehoor uitdrukkelijk de aanslag op Afzal Khan Lala *“na de verkiezingen”* (zie gehoorverslag CGVS 6.05.2009, p.10). In het licht van verzoekers voorgehouden acties tijdens de verkiezingen van 18 februari 2008 en de impact van deze gewelddadige gebeurtenis, is niet aannemelijk dat verzoeker een dergelijk gebeuren verkeerd zou dateren ten opzichte van de verkiezingen te meer nu verzoeker Afzal Khan Lala zou hebben bezocht in het ziekenhuis (CGVS-verhoor 9 juli 2009 p.3). Wat betreft de datering van het begin van het conflict tussen de Taliban en de ANP, blijkt uit het eerste gehoor dat verzoeker meende dat er geen conflict was tussen de Taliban en de ANP vóór juni 2008, *“enkel problemen tussen pmlq [PML Q] en Taliban”* (zie gehoorverslag CGVS 6.05.2009, p.10). Verzoekers initiële verklaringen zijn geheel vreemd aan de situatie en kunnen geenszins aantonen dat hij de situatie van de verkiezingen van 2008 van nabij heeft meegemaakt. Zijn opeenvolgende verklaringen over de gebeurtenissen rond de verkiezingen, onder meer de aanval op Afzal Khan Lala, de naib-nazim en diens broer, zijn elk op zich logisch maar onderling tegenstrijdig of evasief wanneer doorgevraagd wordt. Daarenboven is de chronologie tussen de verklaringen zoek en strijdig met objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert kan daaruit wel worden geconcludeerd dat hij toen niet actief was voor de ANP. Er wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit de Swat, zodat hij mogelijks hoorde over de gebeurtenissen maar verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat zijn kennis steunt op eigen ervaringen. De partijkaart toont aan dat de persoon vernoemd op de kaart de beweging (financieel) steunt maar vormt op zich geen bewijs van actief lidmaatschap.

8.8. Verzoeker beweert eind 2006, begin 2007 lid te zijn geworden van de Taliban en meer bepaald van de groep rond Maulana Fazlullah. Verzoeker brengt geen nuttige elementen aan over zijn lidmaatschap van de Taliban en de twee ontvoeringen en aanslagen op verzoekers leven. Daargelaten dat de bestreden beslissing terecht stelt dat de twee ontvoeringen op drie maand tijd en de daaropvolgende ontsnappingen met behulp van de overheden allerm minst realistisch voorkomt, blijkt verzoeker deze versie gewijzigd te hebben en ter terechtzitting benadrukt hij maar één keer ontvoerd te zijn. Verzoeker blijft bij loutere beweringen en evenmin wordt concrete informatie gegeven over deze periode. Immers indien verzoeker onderdook en voor zijn leven vreesde, dient hij nauwgezet te kunnen aantonen hoe hij zich in stand kon houden. Verzoekers bewering dat de Taliban hem niet konden vinden toen hij zich twee maand verschool in Nigolai, een dorp dicht bij de plaats waar ze hem hadden vastgehouden, maar hem wel in de metropool Karachi, en na één dag in de miljoenenstad Islamabad konden traceren en zijn hotelkamer beschoten, is niet ernstig. Verzoekers verklaring dat *“Kan ik niet uitleggen maar in Nigolay wist niemand dat ik daar woonde, er waren aanvallen op checkpoints, als ze dit deden vielen veel doden, taliban dacht misschien dat ik ook omgekomen was”* (zie gehoorverslag CGVS 9.07.2009, p.11) is niet overtuigend. Bovendien zijn de lotgevallen van verzoeker waaronder de tussenkomst van zijn vriend (zie gehoorverslag CGVS 9.07.2009, p.9) en de lessen in pistoolschieten (zie gehoorverslag

CGVS 9.07.2009, p.6) niet te rijmen met de werkwijze van de Taliban in de regio. Verzoeker maakt niet aannemelijk door de Taliban vervolgd te zijn. Het feit dat verzoeker op de hoogte is van de geografie van de streek en de Pakistaanse politiek volgt, waaronder de impact van de Taliban, is op zich geen bewijs van zijn betrokkenheid bij de Taliban.

Verzoeker brengt geen enkele, laat staan concrete, elementen aan die zijn beweerd lidmaatschap van de Taliban, contact met Fazlullah en vervolging door de Taliban kunnen staven. Verzoeker kan zijn beweringen dat na zijn vertrek de eigendommen van zijn familie zouden zijn vernield en zijn familie bedreigingen van de Taliban ontvangen zou hebben, niet objectiveren. In het verzoekschrift wordt hierop niet ingegaan en evenmin vermeldt verzoeker dit ter terechtzitting terwijl hij wel stelt contact te hebben met zijn broer die zijn identiteitskaart liet opsturen.

8.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

8.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

9. Nopens de subsidiaire bescherming

9.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

9.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker legt ter terechtzitting zijn identiteitskaart neer waaruit blijkt dat hij tot 2004 officieel gevestigd was in de Swatvallei. Verzoekers relaas is niet eenduidig. Verzoekers verklaringen aangaande zijn politieke engagement en daaruit voortvloeiende vervolging, zijn ongeloofwaardig. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

9.3. Aangezien verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker wijst op de vele aanslagen en geweld in het Noordwesten van Pakistan en grote steden. Hij legt ter terechtzitting nog bijkomende recente informatie neer.

9.4. Indien verzoeker in het kader van artikel 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet niet dient aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht blijft het niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar Pakistan. Dit houdt op zich ook een inschatting in van verzoeker binnen de situatie van zijn land en de eventuele mogelijkheid en/of noodzaak aan een binnenlands vluchtalternatief. Verzoekers advocaat benadrukt ter terechtzitting dat hij geen vestigingsalternatief heeft. Verzoekers advocaat meent dat het onredelijk is te verwachten dat verzoeker zich in een andere streek van Pakistan vestigt nu hij daar geen familie heeft en de situatie in heel Pakistan beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet aangezien overal een "veralgemeende vorm van geweld" heerst.

9.5. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het

grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. In het antwoorddocument van de Commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Pakistan wordt bevestigd dat in de Swat regio de burgerbevolking zwaar getroffen wordt door het geweld maar wordt anderzijds benadrukt dat dit niet het geval is voor alle regio's van de provincies North West Frontier Province en Federally Admininstrated Tribal Areas. Immers niet alle gebieden zijn even zwaar getroffen "*Niet alle zones hebben immers met dezelfde problematiek of vormen van onveiligheid te maken*" (zie Cedoca Pakistan Veiligheidssituatie pak2009-001w p.12). Evenmin kan uit de door verzoeker toegevoegde krantenartikels blijken dat geheel Pakistan beantwoordt aan bovenvermelde definitie uit de Geneefse verdragen. De door verzoeker toegevoegde informatie wijst op willekeurige aanslagen waarvan de auteurs niet steeds te benoemen zijn en hij geeft evenmin een analyse van de krantenartikels en licht niet toe of deze betrekking hebben op steeds verschillende incidenten en/of de doelwitten en auteurs bekend zijn. Evenmin wordt aangetoond dat deze incidenten over het hele land een minimumniveau aan intensiteit bereiken. Ter terechtzitting meent verwerende partij dat dit niet het geval is en verwijst naar de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier die nog steeds actueel is en door verzoeker niet wordt weerlegd.

9.6. De situatie in Pakistan is bijzonder complex, er kan niet zonder meer gesteld worden dat de autoriteiten de bescherming van de inwoners van het land niet ernstig nemen (zie toegevoegde informatie over optreden van de Pakistaanse overheid). Binnen de beoordeling van de vluchtelingenconventie en de subsidiaire bescherming is het niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken moet zijn. Met name de bescherming tegen arbitraire terroristische daden is in elk land bijzonder moeilijk. Indien niet wordt betwist dat de veiligheidssituatie in de Swatvallei ernstig is verstoord, kan uit de verklaringen van verzoeker op het CGVS en ter terechtzitting enkel blijken dat zijn familie er nog steeds gevestigd is. Verzoeker benadrukt herhaaldelijk dat hij thuis een goed leven had en geeft ook ter zitting niet aan dat zijn familie het noodzakelijk acht zich (desnoods tijdelijk) te moeten hervestigen. Verzoekers familie is welgesteld. Zo heeft verzoeker het van landeigenaars, "*markten en boerderijen*" (CGVS-verhoor 2 eindpagina), verzoeker kon studeren, zijn vader wilde dat hij op reis ging naar Dubai in de Verenigde Arabische Emiraten (CGVS-verhoor 1) en verzoeker reisde naar Europa. Verzoeker bevestigt trouwens ook dat zijn familie ook invloedrijk is ("*hoe kon u als anp'er (hoog opgeleid, goede familie...) naar taliban gaan? Mensen bij ons, zoals ik, zijn sterke gelovers in Islam, in begin steunde iedereen hem, zelfs machtiger mensen dan wij*" (CGVS-verhoor 1)). Verzoeker had aldus minstens de financiële middelen om zich elders in Pakistan te vestigen indien nodig. Zijn bewering ter terechtzitting dat hij niet naar andere delen van Pakistan kan en wel naar België omdat hij hier opgevangen wordt, is niet ernstig nu verzoeker een volwassen man is die zelfstandig kan reizen.

9.7. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

9.8. De overige middelen -waaronder "*het*" beginsel van behoorlijk bestuur en (op p. 9) "*alle*" beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden- en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

9.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en negen door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK